

ter til det sidste Dieblik, inden man tager sin Beslutning i en Sag som denne, det er saameget mere naturligt, som man først i det sidste Dieblik med Sikkerhed vil kunne kjende Sagens Stilling. Det er jo bekendt, at den ærede Finantsminister engang i Udvalget har taget denne Sag anderledes, end han senere har gjort det, og det havde jo altsaa været muligt, at han atter havde forandret sin Anskuelse. Altsaa kunde man altsaa ikke først i det sidste Dieblik tage en Beslutning om en Sag som denne. Desuden er det ikke saalet, at tage en saadan Beslutning; thi man maa have Leilighed til nøie at overveie Forholdene, inden man beqvæmmer sig til at stemme mod en Lov, hvis Bestemmelser tildeels ere af en saadan Natur, at det var ønskeligt, at den maatte gaae igjennem. Naar jeg altsaa alligevel hører til dem, der stemme mod denne Lov, saa er det, fordi den efter min Formening tager et vigtigt Spørgsmaal for let; fordi den efter min Formening ikke paa rette Maade adskiller Ting, der bør adskilles. Det er nemlig aldeles sandt og vist uimodsigeligt, hvad den ærede Rigsdagsmand for Præstøe Amts 4de Valgfreds (Grundtvig) gjorde opmærksom paa, at der er en vis almindelig Udviklingslov i alle saadanne Forhold, som under visse Betingelser gjør sig gjældende. Man behøver slet ikke at dølge, at man om muligt vil gjøre den gjældende; thi det er ikke de enkelte Personer, der udøve saadan Indflydelse, men det er selve Forholdenes Udvikling (Tscherning: Hør!), som, hvor de givne Betingelser ere tilstede, virker af sig selv. Den ærede Rigsdagsmand, som sagde Hør, kan ogsaa meget rolig staa ved sine Løfter; thi, naar man lægger Mærke til, hvad han før sagde, saa lovede han netop, at han skulde bruge Loven paa enhver mulig Maade, enten den blev uforandret, eller den blev forandret saaledes, som af Udvalgets Mindretal foreslaaet, og jeg havde slet ikke ventet Andet. Det er naturligt, at han giver det Slags Løfter; det Unaturlige vilde kun være, om man ikke forstod dem, og ikke fattede, hvad han lovede. Naar jeg nu seer, at man ved en Lov, som denne, der kun faaer sin Betydning udenfor dens Omraade — thi der er, som før sagt, baade Sammenhæng og For-

skjel mellem de private og offentlige Godser — ikke gaaer ind paa en omhyggelig Overveelse af de forskjellige Forhold, men vil kaste det sammen, som er forskjelligt, saa siger jeg, at man tager denne Sag for let, og jeg stemmer ikke for en saadan Lov, hvor man af praktiske Grunde, for at faae Sagen klar for Dieblicket, tager et saa vigtigt Spørgsmaal for let. Jeg troer, at der er flere Exempler paa, at man har taget vigtige Sager for let, og jeg kunde vel nævne et Tilfælde, hvor man sagtens alt nu vilde erkjende, at man har taget Sagen for let. Saaledes t. Ex. i Afsløsningsloven, da den laae for sidste Gang til Behandling, ønskede man at faae den antaget. Jeg gjorde opmærksom paa, at det var tvivlsomt, om Lovens Affattelse ikke var saadan, at man ikke kunde vide, hvorledes den vilde blive anvendt. Der var en meget stærk Stemning for Lovens Antagelse i Thinget, og jeg for min Deel vilde derfor ingen stærk Modstand gjøre. Nu troer jeg, at flere af de ærede Rigsdagsmænd, som have haft med den Lovs Anvendelse at gjøre, selv erkjende, hvor uklar denne Lov er. Saaledes troer jeg, at det vil gaae i flere andre Sager, naar man ikke sætter sig derimod, og det er fornemmelig den Grund, som bringer mig til idag at sige, her er en Sag, der er for vigtig til saaledes at lade den glide. Jeg stemmer saaledes mod Forslaget.

Finantsministeren: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Efter den Praxis, jeg stedse har fulgt, skal jeg nu atter sætte Spørgsmaalet om Afslutning under Afstemning, medens jeg rigtignok tvivler paa, at Thinget vil antage det, da Finantsministeren ønsker at yttre sig.

Finantsministeren: Jeg renoncerer paa Ordet.

B. Christensen: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Jeg skal da sætte Afslutningsspørgsmaalet under Afstemning.

Bed den foretagne Afstemning blev Afslutning forkastet med 53 Stemmer mod 7.

Formanden: Finantsministeren har Ordet.